Tragedia unui destin care își caută bătrânul

On Decembrie 29, 2012

Fii tu însuți un judecător imparțial a ceea ce ești, spre a-ți demonstra nevinovăția, dar și fidelitatea față de tine și față de oamenii care te-au investit cu încrederea lor.

Totul se stârnise în ea, ceva făcea ravagii ca o puternică rafală de vânt printre niște frunze căzute, nestrânse de nimeni. O resemnare adâncă, un grăunte de nebunie sclipind cu dușmănie în balta vieții suferinde.

Toată nădejdea și-o pusese în șeriful Ed Tom Bell, bătrânul. Iar acum acesta, închizând pe jumătate ochii, scoțându-și respectuos pălăria – în semn de omagiu adus celui trecut în neființă, o întâmpină însoțit de gândul neplăcut al morții soțului ei, ca un rival prin forța destinului.

În fața Carlei Moss stătea un bătrân fără voce, o victimă a propriei sale incompetențe, un perdant în fața adversarului cu mari pretenții – onoarea. Un bătrân zăpăcit și speriat de lacrimile ei, cărora le simțea durerea, întregul chin al sentimentului de vinovăție, nemăsurata spaimă. Toată acea apăsare sufletească căreia nicio iertare, nicio împăcare cu sine și cu soarta nu i se putea împotrivi, nu mai putea dispărea.

Tot mai sus și mai greoi se ridica zidul imens al suferinței lui, poate mai accentuat decât al ei; orice încercare, mereu repetată de a-l dărâma fiind de prisos. Bătrânul Tom, acum o ființă pierzătoare, o ființă neputincioasă în a stăpâni acea umbreluță pe care vântul puternic - responsabilitatea - i-a dat-o peste cap. Părea mai degrabă gata să-și curme zilele în loc să-i aducă alinare femeii. Cuvintele erau de prisos. Imaginea de nedescris.

Leadership: Îndrăznești să te pui de-a curmezișul în fața destinului, fără să influențezi relația dintre ceea ce ești în realitate și imaginea pe care o nu dorești s-o păstrezi despre tine?

Nimeni n-ar fi putut spune ce se petrecea într-însul, nici chiar el însuși. Ca să-ți dai seama trebuie să te gândești la tot ce poate fi mai crud, față în față cu tot ce poate fi mai blând.

Ochii femeii plini de spaima propriei singurătăți fără leac. Ca un pârâu lacrimile-i șiroiau pe obraji. Tom Bell se adâncea parcă într-o contemplație adâncă, pe care numai păcătoșii o cunosc: " *Ce-am făcut, o Doamne* ?" Ţipele înfundate ale conștiinței sale, cu tristețe se topeau în neant ca un cornet de înghețată lăsat în soare. În locul lor făcându-și loc cumplita ură, denigrarea, intoleranța tot mai acută față de "Omul" din el.

Destinul l-a căutat. Şi l-a găsit, dar nu în formă, și nu la postul datoriei lui. Asemenea unui Jean Valjean pus în fața unui impas al destinului, înfăptuind un lucru nedrept, tot mai regretabil - lui Tom Bell, disperată, inima îi striga: " *Sunt un mare ticălos* ". I se părea că însuși Satana își găsise sălașul în ființa lui; o inimă fără puls, într-un piept golit de orice însușire sufletească. Nu avea puterea să spună absolut nimic, rușinat parcă de propria sa lipsă de omenie.

Un singur gând părea să-l mai aline, printre bătăile inimii tot mai slăbite de propria-i conștiință, un gând din acela care înviorează doar pentru o clipă raționamentul înainte de marea decădere: " *Cât timp voi mai fi o parte a acestei lumi?* " *

Leadership: Cum îți poți demonstra nevinovăția în fața conștiinței fără să rămâi martorul unei drame care ar trebui să fie limita oricărei porniri spre autoritarism sau spre grandoare?

Considerarea "Omului din tine" drept un monstru, drept un mecanism care produce durere prin lipsa unei demarcații clare între lumea ta și a celorlalți, este de fapt consecința existenței proprii și existenței unui complex de factori responsabili de propria ta evoluție. Acești factori fiind diferențiați între ei prin natura, rolul și participarea ta la procesul de transformare a celorlalți oameni cu care interacționezi.

Ce se întâmplă atunci când pui față în fața ceea ce poate fi mai crud, cu tot ce poate fi mai blând din tine? Ai curajul să pui față în față două tabere adverse, a căror poziții diferite sunt susținute cu argumente contradictorii? Cântărind totul cu mare atenție și cu imparțialitate, ce concluzie vei reuși să tragi? Te va ajuta această concluzie să faci alegerea cea mai bună, să distingi ce și cine ești cu adevărat?

În maniera fulger a acestei întorsături de 180 de grade, în mișcarea și ritmul măsurat al metamorfozei personalității tale – trecerea de la " *a fi* " la " *ar trebui să fii* ", se impune să dai dovadă de un grad de aplomb care să-ți favorizeze circumstanțele de a ajunge la esența umanității din tine". De a ajunge acolo unde responsabilitatea și onoarea, acești jucători de bază ai caracterului care se îmbină într-o singură persoană, pot fi asumate și cuantificate. O ramură abia vizibilă a leadershipului care merge pe noile drumuri ale adevăratei cunoașteri de sine.

Dacă cauți să-ți demonstrezi nevinovăția în fața conștiinței, fără să rămâi martorul unei drame care ar trebui să fie limita oricărei porniri spre autoritarism sau spre grandoare, mai întâi trebuie să-ți formezi deprinderea de a te împăca cu situațiile în care te simți neajutorat. Memoria și faptele nu se șterg aproape niciodată. Trebuie să accepți situațiile în care îți mărești solidaritatea față de o experiență care încă își lasă amprenta pe tine, zilnic.

Nu poți să sari peste un zid dacă nu accepți ideea că el este acolo.

Leadership: Cum se reflectă neputința față de propria ta persoană prin luarea în considerare a realității aflate în spatele experiențelor care te individualizează prin împărtășirea lor?

O câmpie cu un lan de grâu poate fi la fel de frumoasă ca un ocean care se întinde dincolo de orizont, dar niciodată această imensitate nu se va ridica la nivelul așteptărilor tale dacă nu exprimă ceva anume, dacă nu aduce în planul conștiinței noi senzații și trăiri, sau dacă nu este înțeleasă ca o asociere de valori și viziuni.

A fi un om bun, cu sentimentele și trăirile cele mai alese, nu este de-ajuns, nu este criteriul de bază pentru a deveni un lider, tot așa cum sucul îți poate potoli setea, nu însă și foamea. Este doar un *memento* , o conjunctură care poate dura relativ puțin, o stare de mulțumire care te înalță o clipă în proprii ochi - care poate fi transformată radical de o situație sau de o altă persoană.

A fi un om bun poate fi și o aparență de a fi altcineva, o ființă profund socială dar lipsită de o platformă solidă (caracterul) care să-i susțină înclinația spre depășirea adversităților. Numai a fi un caracter puternic, împăcat cu situația în care te găsești, face ca verdictul dat de propria-ți conștiință să fie unul favorabil în relația cu sinele-i propriu și cu ceilalți oameni.

Capacitatea ta de a te direcționa mai bine spre zona umană a leadershipului, nu spre cea

”tehnico-economică”, depinde de felul cum reacționezi la o imputare dreaptă sau nedreaptă. Mai întâi trebuie să-ți demonstrezi nevinovăția în fața conștiinței tale, apoi în fața celorlalți. Participarea ”omului din tine”, cu toate trăsăturile definitorii, la acest proces de reînnoire este primul pas spre a îndrepta o situație de tip: ” *eu însumi* ” versus ” *ei înșiși* ”.

A-ți împărtăși experiența de viață cu altcineva, sau prin intermediul unei întorsături a destinului, înseamnă să faci apel la o realitate care nu se poate ascunde în spatele circumstanțelor care fac din tine un om mai bun.

Tragedia unui destin care își caută bătrânul ilustrează perfect situația când simți nevoia să-ți pui întrebări, când te îndoiești de felul tău de a fi. Atunci când nu te admiri și nu ești admirat pentru ceea ce ai făcut, fapt care te poate copleși, într-o primă fază, apoi putând a te atrage în conjuncturi mai delicate – o remușcare totală care îți poate frânge sufletul, care îți poate măcina treptat stabilitatea psihică.

Destinul te va căuta. Şi întotdeauna te va găsi. Dar vei fi în formă, te va găsi prezent la postul tău? Vei avea tăria de caracter să te izbești de o situație incomodă? Vei avea tăria să te ridici deasupra marelui zid al regretelor și remușcărilor? Sau vei spune: ” *Gata ! Nu voi mai fi o parte a acestei lumi !* ”

Fii tu însuți un judecător imparțial a ceea ce ești, spre a-ți demonstra nevinovăția, dar și fidelitatea față de tine și față de oamenii care te-au investit cu încrederea lor.

Concluzie: Se spune că „ *cine n-are bătrâni, să-și cumpere*” . Adică să ai înțelepciunea celora care izbindu-se de greutățile vieții au reușit să iasă din impasurile inevitabile pe care ”karma” le-a rezervat-o. Să atingi maturitatea.

Există momente în viața fiecăruia când, privindu-se în oglindă, sau mai bine zis contemplându-și viața, rămâne surprins de ceea ce vede. Remușcările, nemulțumirile față de sine fiind inutile sau tardive.

De aceea, fiecare dintre noi trebuie să fie conștient că are de îndeplinit o datorie, o responsabilitate față de sine și față de ceilalți pe tot parcursul vieții.

* Notă: [”No Country for Old Men (2007)”]

Source: https://neculaifantanaru.com/tragedia-unui-destin-care-isi-cauta-batranul.html